

Sygn. akt I C 1772/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marzena Studzińska

Protokolant Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 5 400 zł

- I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda S. S. kwotę 4 900 złotych (cztery tysiące dziewięćset złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 4 500 zł od dnia 13 lipca 2015 roku oraz od kwoty 400 zł od dnia 8 września 2015 roku;
- II. dalej idące powództwo oddala;
- III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 607,64 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 127,89 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;
- V. nakazuje ściągnąć tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku od powoda z zasądzonego roszczenia kwotę 12,65 zł.

Sygn. akt I C 1772/15

UZASADNIENIE

Powód S. S. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5400 zł tym 5000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 400 zł tytułem odszkodowania) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5000 zł od dnia 13 lipca 2015 roku oraz od kwoty 400 zł od dnia doręczenia pozwu stronie pozwanej, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 21 marca 2015 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego został poszkodowany. Powód podał, że zgłosił szkodę stronie pozwanej, która odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 21 marca 2015 roku. Powód podniósł, że w wyniku powyżej opisanego zdarzenia doznał cierpień fizycznych i psychicznych. Podał również, iż nadal podczas jazdy samochodem odczuwa lęk, co utrudnia mu samodzielne funkcjonowanie. Powód wskazał, że żądana przez niego kwota zadośćuczynienia (5000 zł) stanowi odpowiednią sumę w rozumieniu art. 445 kc, natomiast kwota 400 zł stanowi zwrot kosztów poniesionych przez niego na rehabilitację.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, że odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za skutki wypadku z 21 marca 2015 roku na zdrowiu powoda, a tym samym wypłaty świadczenia Zdaniem strony pozwanej powód na skutek udziału w ww. wypadku nie doznał uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, które uzasadniałyby przyznanie mu zadośćuczynienia. Strona pozwana podniosła, że dolegliwości zgłaszane przez powoda nie pozostają w związku z urazem z dnia 21 marca 2015 roku. Podkreśliła, że powód nie był zaopatrywany w szpitalu po tym zdarzeniu, a badanie (...) nie wykazało zmian pourazowych, a jedynie zwyrodnieniowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2015 roku w B. w wyniku niezachowania bezpiecznej odległości kierujący pojazdem marki O. (...), uderzył w tył pojazdu marki S. (...). W wyniku powyższej kolizji drogowej poszkodowany został powód S. S., kierujący pojazdem marki S. (...). W chwili powyższego zdarzenia pojazdy powoda i sprawcy zdarzenia poruszały się z niską prędkością, a powód był zapięty pasami.

Sprawcę wypadku i stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązująca w chwili wyżej opisanej kolizji.

/ **dowód** : zaświadczenie o zdarzeniu drogowym z 03.04.2015 r., k. 13, przesłuchanie stron – zeznania powoda, k. 45-46 /

Bezpośrednio po powyżej opisanej kolizji powód odczuwał silne bóle głowy i bóle w obrębie kręgosłupa szyjnego oraz pod łopatką, a wobec nasilających się dolegliwości bólowych udał się specjalisty – chirurga, gdzie po przeprowadzeniu badań diagnostycznych, rozpoznano u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Powodowi zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego, przyjmowanie leków przeciwbólowych, a następnie zalecono mu rehabilitację.

Po wypadku powód miał zawroty głowy, odczuwał szумы w uszach, a nadto drętwiały mu palce kończyn górnych. Ponadto przez okres dwóch tygodni nosił kołnierz ortopedyczny.

Z uwagi na utrzymujące się bóle głowy i karku, powód ponownie był konsultowany przez chirurga, który zalecił mu dalsze stosowanie leków przeciwbólowych oraz zabiegi fizykoterapii, w tym jonoforezę i masaż suchy na odcinek szyjny kręgosłupa.

W okresie od 18 maja 2015 roku do 3 czerwca 2015 roku powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych w Gabinetie Rehabilitacji Leczniczej i Masażu w B., zaś koszt powyższych zabiegów wyniósł 400 zł.

Powód w dalszym ciągu odczuwa bóle kręgosłupa i drętwienie rąk. Z powodu powyższych dolegliwości nie wykonuje niektórych prac w gospodarstwie domowym – w tym w ogrodzie, nie przygotowuje drewna na opał na zimę, jak również zaprzestał wyjazdów na polowanie. Ponadto powód odczuwa lęk przed jazdą samochodem i stał się bardziej nerwowy.

Powód leczył się na schorzenia kręgosłupa w latach 1996-2000.

/**dowód**: przesłuchanie stron – zeznania powoda, k. 46-47; dokumentacja lekarska, k. 15-17, faktura nr (...) z 03.06.2015 r., k. 29/

Na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 21 marca 2015 roku powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa z niewielkim ograniczeniem ruchomości. Powód doznał typowego urazu z mechanizmu „smagnięcia bicia”, tj. na skutek nagłego ruchu głową przy zderzeniu kręgosłup szyjny wykonał gwałtowny ruch w stronę uderzenia i zaraz potem w przeciwną. Poza tym powód doznał urazów głowy i klatki piersiowej. Po wypadku w wyniku urazu doszło do naciągnięcia mięśni i więzadeł okołokręgosłupowych kręgosłupa szyjnego co spowodowało zaburzenie chwiejnej równowagi w odcinku szyjnym kręgosłupa. Powoduje to wtórnie ograniczenie ruchomości kręgosłupa

szyjnego oraz bóle w okolicy kręgosłupa szyjnego. Postępowanie w takich przypadkach polega na czasowym odciążeniu kręgosłupa szyjnego przez stosowanie kołnierza ortopedycznego, a następnie zaleca się zabiegi fizyko – rehabilitacyjne. Rokowanie, co do stanu zdrowia na przyszłość są pomyślne. Nie można natomiast wykluczyć, że przebyte urazy mogą w przyszłości wpłynąć w nieznacznym sposób na przyspieszenie rozwoju zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 2 % w związku z urazem skrętnym kręgosłupa szyjnego.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. z dnia 5 marca 2016 roku, k. 68-71/

Pismem z dnia 28 maja 2015 roku powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która decyzją z dnia 1 lipca 2015 r. odmówiła uznania roszczenia i wypłaty odszkodowania. Pismem z dnia 2 lipca 2015 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana w piśmie z dnia 20 lipca 2015 r. poinformowała powoda, iż nie widzi uzasadnienia do uznania złożonych roszczeń.

/dowód: pismo powoda z 28.05.2015 r., k. 18-22, decyzja z 01.07.2015 r., k. 23, pismo powoda z 02.07.2015 r., k. 24-26, pismo strony pozwanej z 20.07.2015 r., k. 27-28/

Sąd zważył, co następuje:

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, iż powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody odpowiedzialność ponosi samoistny posiadacz tego środka komunikacji; jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Na mocy przepisów dotyczących ubezpieczeń majątkowych odpowiedzialność ta spada w istocie na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku (art. 805 k.c., art. 822 k.c., art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Poza sporem było, że sprawca kolizji z dnia 21 marca 2015 roku z udziałem powoda, ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków, a wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

W tych okolicznościach, strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy, na podstawie powołanych przepisów, ponosi odpowiedzialność za szkody, wyrządzone osobom trzecim (w przedmiotowej sprawie powodowi) przez sprawcę.

Mając na względzie całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, iż nie ulega wątpliwości, że strona pozwana odpowiada za szkodę, której doznał powód w następstwie wypadku z dnia 21 marca 2015 roku.

Zdaniem Sądu, treść zebranych w sprawie dowodów, a przede wszystkim opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy S. G. i zeznania powoda, uzasadniają przyjęcie, że między powyższym zdarzeniem a szkodą, której doznał powód, zachodzi normalny związek przyczynowy.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy ustalenia rozmiaru krzywdy powoda, rodzaju i rozmiaru obrażeń doznanych przez powoda w wyniku kolizji z 21 marca 2015 roku oraz skutków tych obrażeń na zdrowiu powoda.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (vide: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522). Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, zasadą jest indywidualizacja okoliczności określających rozmiar krzywdy, przy uwzględnieniu konkretnego przypadku, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Wysokość zadośćuczynienia musi mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Rodzaj i rozmiar obrażeń, doznanych przez powoda w wyniku wypadku z 21 marca 2015 roku oraz skutki urazu na zdrowiu powoda, Sąd ustalił w szczególności w oparciu o dowody z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G., dokumentację medyczną oraz zeznania powoda, które to ustalenia zostały przedstawione wyżej. Autentyczności, rzetelności i treści dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, nie budziły one również zastrzeżeń ze strony Sądu. Nadto zeznaniom powoda Sąd w całości przypisał walor wiarygodności albowiem korespondują one z pozostałymi wymienionymi wyżej dowodami z dokumentów, jak i opinią biegłego. W ocenie Sądu, opinia wydana przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii w przedmiotowej sprawie jest logiczna, przekonywująca i nie nasuwa wątpliwości.

Sąd podzielił stanowisko powoda, że strona pozwana zobowiązana jest do zapłaty zadośćuczynienia na jego rzecz z uwagi na duży rozmiar krzywdy powoda, odniesionej w wyniku kolizji z dnia 21 marca 2015 roku, za skutki którego strona pozwana ponosi pełną odpowiedzialność.

Przede wszystkim wskazać należy, iż wbrew twierdzeniu strony pozwanej, powód odniósł szereg obrażeń w wyniku powyżej opisanej kolizji pomimo, iż zarówno on jak i sprawca kolizji poruszali się z niską prędkością. Sąd podziela w tym zakresie wnioski biegłego sądowego S. G. zawarte w opinii z dnia 5 marca 2016 roku, z których wynika, że do urazów kręgosłupa szyjnego z mechanizmu „smagnięcia bicza” (takich jakie wystąpiły u powoda) dochodzi wówczas gdy, na skutek nagłego ruchu głową przy zderzeniu kręgosłup szyjny wykonuje gwałtowny ruch w stronę uderzenia i zaraz potem w przeciwną stronę.

Z dokumentacji medycznej powoda oraz opinii biegłego z 5 marca 2016 roku jednoznacznie wynika, że w wyniku zdarzenia z dnia 21 marca 2015 roku powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych. Po wypadku w wyniku urazu doszło u powoda do naciągnięcia mięśni i więzadeł okołokręgosłupowych kręgosłupa szyjnego, co spowodowało zaburzenie chwiejnej równowagi w odcinku szyjnym kręgosłupa. Powoduje to również u powoda wtórnie ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz bóle w okolicy kręgosłupa szyjnego.

Zdaniem Sądu zasądzona na rzecz powoda kwota 4500 tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niego odpowiednią kompensatą za doznaną przez niego krzywdę, zwłaszcza zważywszy na to, że wskutek opisanego wyżej wypadku powód doznał obrażeń ciała, w wyniku czego wystąpiła konieczność jego leczenia, odczuwał bóle, lęk przed jazdą samochodem, zmuszony był kontynuować leczenie usprawniające, a następnie poddać się rehabilitacji, co niewątpliwie utrudniało mu normalne funkcjonowanie i wiązało się z dolegliwościami. Sąd uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, wiek powoda, odczuwane przez niego, utrzymujące się nadal bóle, pomimo procesu leczenia i rehabilitacji.

Mając na uwadze powyższe, traktując przy tym ustalony przez biegłego stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu (2 %), jako kryterium pomocnicze, Sąd uznał, że kwota 4 500 zł stanowi należytą kompensatę za krzywdę doznana przez powoda w wyniku wypadku z 21 marca 2015 roku, przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość i nie jest nadmierna, lecz utrzymana w rozsądnych granicach. Nadto zadośćuczynienie ma zrekompensować nie tylko dotychczas odczuwaną przez powoda krzywdę, ale również tę, która wystąpi w przyszłości - u powoda wskazana jest kontynuacja leczenia usprawniającego.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, o których mowa wyżej, Sąd uznał, że żądanie w zakresie zadośćuczynienia ponad kwotę 4500 zł, nie zasługiwało na uwzględnienie. Dodać przy tym należy, iż jak wynika z treści opinii biegłego sporządzonej w przedmiotowej sprawie, występujące u powoda zmiany dyskopatyczne nie mają związku z przebyłym urazem i są skutkiem zmian degeneracyjnych w odcinku szyjnym kręgosłupa. Okoliczność tą Sąd również wziął pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi.

Odsetki od przyznanej powodowi kwoty zadośćuczynienia (4500 zł) zasądzone, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 13 lipca 2015 roku. Poza sporem było, że pismem z dnia 28 maja 2015 roku (a doręczonym pozwanej 1 lipca 2015 roku) powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, domagając się wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł. Zgodnie z art. 817 § 1 kc, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zatem żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 13 lipca 2015 roku, zasługiwało na uwzględnienie. Orzeczenie w tym zakresie oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 817§1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zgodnie z przepisem art. 444 § 1 kc, naprawienie szkody obejmuje także zwrot wszelkich wydatków, poniesionych przez poszkodowanego w związku z leczeniem i rehabilitacją oraz inne dodatkowe koszty, związane z doznany uszczerbkiem.

Wobec powyższego, uwzględniając treść przepisu art. 361 § 2 kc, Sąd zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 400 tytułem zwrotu kosztów rehabilitacji (uwzględniając przedłożone przez niego dowody w postaci rachunków). Strona pozwana winna zwrócić uwagę na sformułowanie zawarte w opinii biegłego z zakresu ortopedii, z którego wynika konieczność stosowania leczenia usprawniającego. To przesądza o zasadności poniesienia przez powoda wydatków na rehabilitację i między tymi wydatkami a wypadkiem z którego szkoda wynikła istnieje normalny związek przyczynowy. Dodać należy, iż biorąc pod uwagę to jaki jest rzeczywisty dostęp do bezpłatnych usług medycznych w kraju, zwłaszcza w zakresie rehabilitacji (długi okres oczekiwania), uzasadnionym i celowym było skorzystanie przez powoda z prywatnej rehabilitacji, której koszt powinna zwrócić mu strona pozwana, jako odpowiedzialna za skutki wypadku. Opierając się zatem na treści opinii w/w biegłego, zeznaniach powoda i przedłożonym przez niego rachunku Sąd zasądził powodowi kwotę 400 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2015 roku, tj. od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej albowiem roszczenie w tym zakresie zostało zgłoszone stronie pozwanej dopiero w pozwie.

Orzeczenia o kosztach, jak w pkt III wyroku, oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, biorąc pod uwagę okoliczność, że żądanie powoda zostało uwzględnione w 91 %. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 1887 zł (w tym opłata od pozwu – 270 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 400 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, a nadto koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł – stosownie do § 2 ust. 1 i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wynoszą 1217 zł, w tym opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 1200 zł - stosownie do § 2 ust. 1 i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zatem koszty procesu, należne powodowi

to 1717,17 zł (91 % z 1887 zł), a koszty procesu należne stronie pozwanej to 109,53 zł (9 % z 1217 zł). Wobec tego po odjęciu kwoty należnej stronie pozwanej należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 1607,64 zł.

Orzeczenie w pkt IV i V wyroku oparto na przepisach art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 kpc i art. 98 § 1 kpc i art. 130(3)§1 zd. 2 kpc. Zgodnie z wynikiem procesu, obciążono strony wydatkami, poniesionymi w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego (po wykorzystaniu zaliczki, uiszczonej przez powoda) w łącznej kwocie 140,54 zł.